

Ressaca centenària

Jeroni Salom

Tots en hi hem apuntat, a la celebració del centenari. Diaris, revistes, suplementes, ràdios, televisions. Munts de paperassa,

que deixarem reposar per a millors ocasions, i d'imatges a forrellons ens han fet fer memòria sobre la vida i miracles d'aquell entranyable entreteniment de barraca de fira que va néixer fa cent anys a París. No sé com s'ho deuen haver cuinat els països civilitzats; per aquí fa l'efecte que, després de l'Expo, les Olimpíades i el premi a Cela, el centenari ha estat l'excusa perfecta pels rituals consabuts; cultura de cara a la galeria, fotos a dojo, declaracions inútils. Mentre segueixen vigents alguns hàbits inveterats que són, al meu veure, un exemple simptomàtic de, no cal dir-ho, la veneració que retem al setè art.

Sembla que la gent, d'uns pocs anys ençà, han retornat al cine. Ara; no m'explic per què hi van, a no ser per la decidi-

LA QUIMERA DE L'OR

TEMPS MODERNS

EDITA: Centre de Cultura "SA NOSTRA"
DIRECTOR: Jaume Vidal Amengual
SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Francisca Niell Liabrés
ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC
I TRADUCCIONS AL CATALÀ: Manel-Claudi Santos
COL·LABORADORS:
 Miquel Pasqual Antoni Serra
 Jeroni Salom Toni Roca
 Miquel Roca Matias Vallés
 Pere Estelrich i Massutí Josep Rosselló
 Domènec Garcias Toni Figuera
 Manel-Claudi Santos Camilo José Cela Conde
 F. Javier Sánchez-Cuenca J. A. Mendiola
 Francesc Rotger Claudio Klynhout
 Elena Ortega Biel Amer
 Joan Obrador

1996

GENER

Núm. 19

da voluntat d'empenyar el veí; solen ser parelles joves, segurament fans de l'inefable Tarantino, amb tones de crispates i llaunes de Coca-Cola, aliments que, degudament deglutits, ens amenitzaran la sessió. Aquests són els cinèfils postmoderns més persistents. Altres són els qui entren a la sala cridant, pensant-se que són a ca seva. Vicis que vénen del poble i que puc perdonar. Però la cosa s'agreuja si pujam de categoria i ens les havem amb gent del gremi.

Una lluita que sembla del tot perduda és la de reivindicar les versions originals ¿Quan s'abolirà la llei franquista que obliga el doblatge? ¿És que no ens atrevim a equiparar-nos a Portugal? ¿Quan els empresaris del sector deixaran de considerar subnormal el ciutadà? No menys fotuda està la causa de la publicitat televisiva enmig de les pel·lícules. Passi a les privades, rebotades dins la seva porqueria habitual; a les públiques és, o hauria de ser, intolerable. Pel cap baix en els programes de «culte», com el del potiner Garci i els seus tertulians de taverna cañi de Madrid, que sense cap vergonya varen permetre l'amputació de *La Quimera de l'Or*. ¿Centenari?